

Chương 17

Ngày mười sáu tháng Giêng, năm Trùng Hy thứ mười bảy, tết Nguyên tiêu vừa qua, hoàng đế lập tức hạ lệnh chinh đôn binh mã, chuẩn bị nam chinh.

Tối ngày mười sáu, chúng quan văn võ từ tứ phẩm trở lên tụ tập tại chính điện, nghe hoàng đế hạ chỉ dụ.

Thật ra việc cố thủ ở các địa phương, phương châm chiến lược, kế hoạch bổ sung... đã được chuẩn bị ổn thỏa từ lâu, hạ chỉ dụ chỉ là nghi thức mà thôi.

Ứng Sùng Ưu thân là học sĩ, các hạng mục trong sách đều do chàng trực tiếp chỉnh lý. Đi Vị Châu về, mấy ngày nay chàng luôn vì việc này mà bận đến mức không có cả thời gian để thở, cuối cùng cũng sắp xếp ổn thỏa. Hiện tại chàng đang quỳ bên long án, Dương Thù tuyên bố từng hạng mục, chàng sẽ đỡ lấy thông báo chuyên xuống phía dưới.

Nơi làm việc của triều đình Bình Thành vốn là chính cung của phủ hầu tu sửa thành, cửa chính điện không rộng cho lắm. Lúc này hàng trăm người đang xếp hàng tại đây, xung quanh chỉ đủ đặt thêm vài đỉnh lửa, mặc dù hơi chật chội nhưng không khí lại vô cùng ấm áp.

“Trưởng quan tòng sự, Trần Thiên Bình!”

Phía dưới vang lên một tiếng “Dạ”, một người bước ra khỏi hàng cúi tạ, đợi cho những người nhận lệnh phía trước từng người từng người lui xuống mới bước lên bậc thềm nhận chiếu thư. Người này do Thanh Ích hầu tiến cử. Mặc dù tướng mạo hết sức bình thường nhưng khí chất lại điềm đạm, trước nay hành sự có tình có lý, được Thanh Ích hầu đánh giá rất cao, bởi vậy lần này đặc cách cho làm trưởng quan tòng sự.

Sau khi nhận chiếu thư từ tay Ứng Sùng Ưu, Trần Thiên Bình khom người về trước long án, khấu tạ một lần nữa.

Dương Thù gật đầu, lật sang cuộn chiếu thư khác, chuẩn bị đọc tên người tiếp theo. Đương lúc mọi người phân tán chú ý, Trần Thiên Bình đột nhiên cúi mình, rút từ trong ngực một con dao găm, đâm thẳng vào cổ họng Dương Thù.

Hoàng đế đang cúi đầu, đại thân đứng phía dưới điện, cận vệ cách đây chục bước, chỉ có Ứng Sùng Ưu kịp thời nắm lấy một cuộn chiếu thư chặn mũi dao sắc nhọn. Mặc dù tạm thời cản lại nhưng lưỡi dao sắc bén nhanh chóng xé nát cuộn chiếu thư và cả thanh gỗ phía trong, tiếp tục lao đến. Lúc này, Ứng Sùng Ưu thuận thế tung người tới chắn phía trước Dương Thù, lưng chạm mạnh, đẩy

Dương Thù trượt về phía sau vài tấc, đồng thời đập long án về phía thích khách. Trong lúc nước sôi lửa bỏng, Trần Thiên Bình biết rõ không kịp xông lên tấn công nữa liền ném mạnh, đoản đao hóa thành phi đao lao thẳng đến trước. Cùng lúc đó, đám thi vệ đã nhào tới ghì chặt gã xuống mặt đất, đám đại thần bấy giờ mới kinh hãi thét lên.

Bởi vì Ứng Sùng Ưu chắn trước Dương Thù, phi đao lao thẳng đến chỗ chàng, nhằm đúng vào cổ họng. Trong tay không có binh khí để chắn, càng không thể né để lộ Dương Thù, Ứng Sùng Ưu chỉ còn cách đứng thẳng không động đậy, đầu óc trống rỗng. Tiếng dao đâm thấu xương vang vọng bên tai, mặc dù trong điện lúc này xôn xao nhưng âm thanh đó vẫn rất rõ ràng, cơ hồ như ngay dưới cổ họng.

“Bệ hạ! Bệ hạ!” Ngụy vương cùng đám quần thần vội trèo lên bậc thềm, bỏ nhào đến chỗ hoàng đế, sắc mặt ai nấy đều tái xanh.

“Trẫm không sao.” Dương Thù vớt chiếc đầu dê đang nằm trong tay sang một bên, hai cánh tay ôm chặt Ứng Sùng Ưu, giọng run rẩy, “Người sao rồi?”

Ứng Sùng Ưu nghĩ lại thời khắc nguy hiểm ban nãy, vẫn chưa kịp hoàn hồn, nếu Dương Thù không tiện tay túm lấy đầu dê cống phẩm đỡ phía trước thì e rằng chàng sớm đã xuống suối vàng rồi.

“Cổ tay người chảy máu rồi, có phải lúc nãy bị sượt qua không?”

Ứng Sùng Ưu định thần, đưa tay lên nhìn, nói khẽ, “Không sao, chỉ là một vết thương nhỏ.”

Dương Thần lúc này đã chạy đến, lập tức lên tiếng, “Đừng có động đậy, vết thương tuy nhỏ nhưng lưỡi dao có độc, để ta xem.”

Dương Thù mặt trắng bệch, vội vàng nâng cổ tay Ứng Sùng Ưu lên, đưa đến trước mặt Dương Thần.

“Cũng may, không phải là loại độc cổ quái gì, chỉ cần hút máu độc ra, giã ít thuốc giải đắp lên là được.” Dương Thần vừa dứt lời, Dương Thù đã cúi đầu xuống, không chút đắn đo ngậm chặt vết thương, bắt đầu hút máu độc.

Hành động này của hắn, không nói người khác, ngay cả Ứng Sùng Ưu cũng như bị hóa đá. Chàng cố gắng thu tay lại nhưng bị nắm chặt quá, khó lòng cử động. Do các đại thần và cận vệ bao vây xung quanh nên đám thần tử phía dưới không được chứng kiến cảnh tượng này, chỉ có Ngụy vương và mấy lão thần đưa mắt nhìn nhau, vừa ngạc nhiên vừa khó chịu, chỉ là Ứng Sùng Ưu có công cứu giá nên không nói vào đâu được.

“Bệ hạ, nhổ vào đây, rồi súc miệng nước sạch,” Dương Thần mặc dù cũng ngỡ ngàng nhưng trấn tĩnh rất nhanh, y vội bung một cốc nước sạch đến, lấy ra một viên thuốc đưa cho Dương Thù uống để đề phòng bất trắc.

Lúc này Trịnh Lâm và Ứng Lâm, hai vị một chính một phó đại tướng Diêm Linh quân mới thở phào nhẹ nhõm, đưa tay lau mồ hôi trên trán, đoạn quay lại nhìn tên thích khách vẫn còn sống nằm trên mặt đất, lệnh cho người đến cứu chữa để tiến hành thẩm vấn.

Thanh Ích hầu là người tiến cử Trần Thiên Bình, lúc này đang tê dại phủ phục dưới đất, mặt cắt không còn giọt máu, run rẩy lau những giọt mồ hôi lạnh toát trên trán. Dương Thù lạnh lùng liếc nhìn, không nói một lời nào, chỉ quay lại căn dặn Ngụy vương, “Việc này kết thúc tại đây, không cần tốn công nữa, giao cho bộ Hình thẩm tra là được, tránh làm liên lụy đến người khác.”

Bởi nghi lễ ban chiếu thư lần này do Ngụy vương phụ trách nên việc đề thích khách xuất hiện, mất thể diện thôi là còn nhẹ, Ngụy vương chỉ lo lắng bất an không biết có bị liên can hay không, lúc này nghe Dương Thù dặn dò như vậy mới được an ủi phần nhiều, vội khom lưng nói, “Bệ hạ nhân từ, lão thần tuân chỉ.”

Mặc dù bị phá đám giữa chừng, nhưng Dương Thù từ đầu đến cuối vẫn không hề nao núng, khí thế của hoàng đế khiến cho quần thần không khỏi khâm phục. Vết thương của Ứng Sùng Ưu sau khi được xử lý cũng không còn nguy hiểm nữa, bởi vậy mọi người tiếp tục chinh đồn, phát hết số chiếu thư còn lại, cuối cùng hạ lệnh ba ngày sau bắt đầu xuất chinh.

Sau vụ thích khách tập kích, quần thần nhận ra hoàng thượng đã khôi phục súng ái dành cho Ứng học sĩ như trước đây, dù có việc hay không đều giữ chàng bên cạnh, không cho phép rời đi nửa bước. Mọi người ngấm ngấm bàn tán là việc khó tránh khỏi, ngay cả thống soái Diêm Linh quân, Trịnh đại tướng quân cũng hiếu kỳ hỏi riêng Ứng Lâm, “Huynh có biết hoàng thượng và lệnh đệ có quan hệ như thế nào không? Lúc căng thẳng lúc lại làm hòa.”

“Ta biết gì chứ.” Bởi vì hai người đang nói chuyện riêng nên Ứng Lâm cũng không câu nệ, trả lời rất tự nhiên, “Hiếm khi thấy huynh tò mò như vậy.”

“Coi như ta tò mò vậy. Huynh thử nói xem, thường ngày hoàng thượng luôn uy nghiêm sáng suốt, nhưng hễ cứ đứng trước mặt lệnh đệ lại đổi hờn như một đứa trẻ. Lúc cãi nhau không thèm để ý tẹo nào, đến khi làm lành rồi lại vui vẻ khôn cùng. Nói chung, lệnh đệ vẫn trầm ổn hơn, trước giờ được yêu mến hay bị trách mắng vẫn không nao lòng, giống một người trưởng thành thực thụ.”

Ứng Lâm cười, “Ứng Sùng Ưu lớn hơn hoàng thượng năm tuổi mà, giống sao được.”

“Ài, cũng khó nói, có những người không ít tuổi hơn Ứng học sĩ là bao, nhưng tính cách ngang tàng xác xược, thật khiến người ta không chịu nổi...”

Ứng Lâm biết Trịnh Lâm vì sao lại nói vậy, liền bật cười, “Cũng thật là kỳ lạ, Ký Anh tính tình tuy hấp tấp vội vàng, nhưng thật ra lại rất biết trước sau, đối xử với đồng僚 rất tốt, duy chỉ với huynh là không thể hòa hợp được.”

“Người này tính tình háo thắng, ban đầu là do ta thắng trong trận so tài trước bệ hạ, về sau lại phạt đòn gã, tất nhiên sẽ ghi hận trong lòng.” Trịnh Lâm lắc đầu gượng cười, “Cũng may như lời huynh nói, gã quả thật biết cân nhắc trước sau, trong lúc chiến đấu cũng không đem đến phiền phức gì.”

“Ta thấy gần đây hai người đã khá hơn trước rất nhiều.” Ứng Lâm an ủi “Đại chiến lần này, huynh chỉ huy rất đúng, toàn quân trên dưới không ai không tán thưởng. Tần tướng quân cũng là người tinh tường, chỉ cần trong lòng đã phục, dần dần sẽ chẳng có chuyện gì xảy ra nữa.”

“Ta thực sự chưa từng gặp người nào ương bướng như vậy, vết thương bị phạt vẫn chưa khỏi, gã đã dốc sức tập luyện. Sau trận chiến cũng không chịu nghỉ ngơi cho tốt. Hôm nay ra khỏi trại, ta thấy gã gầy rộc đi, huynh có thể dành thời gian khuyên nhủ gã giúp ta không.”

Ứng Lâm xoa tay đùa, “Ta khuyên thì có ích gì, đại tướng quân đau lòng thì tự mình đi sẽ tốt hơn. Không biết chừng Ký Anh hiểu lầm huynh coi thường gã nên mới ôm bực tức trong lòng, huynh chỉ cần dỗ dành một chút là được. Huynh xem, Ứng Sùng Ưu nhà ta thật biết cách dỗ dành người khác. Mỗi lần hoàng thượng tức giận, đệ ấy đều có bản lĩnh dập tắt cơn tức giận của người, huynh cần học hỏi nhiều mới được.”

“Hai việc này không giống nhau...” Trịnh Lâm bị Ứng Lâm chê cười, khóc không được cười cũng chẳng xong, đành chuyển sang chủ đề khác, “Đúng rồi, nghe nói việc trừng phạt Thanh Ích hầu, Ứng học sĩ cũng chủ trương phạt nhẹ.”

“Đúng vậy. Mấy ngày nay huynh bận chuẩn bị xuất chinh nên không biết thế cục trong triều đã thay đổi ra sao. Ngụy vương cho rằng không thể giữ được Thanh Ích hầu nên đã liên liên kết với mấy chư hầu đề bạt thân cận của ông là Lâm Châu quân tiếp quản vị trí chủ soái Thanh Ích quân. Hoàng thượng cũng khó lòng từ chối, lúc người quyết định phê chuẩn thì không ngờ Dương Thần đột nhiên xuất hiện, mượn gió đẩy thuyền, nói hoàng thượng cần suy nghĩ cho kỹ. Việc này khiến Ngụy vương gia vô cùng tức giận, nhân lúc hoàng thượng đi tuần doanh đã tìm một lỗi nhỏ, xử đánh Dương Thần tại phủ quan...”

“Thật sao?” Trịnh Lâm mở to mắt, “Ngụy vương hành động có phần lỗ mãng rồi.”

“Ngoài cuộc tỉnh táo trong cuộc u mê mà, Ngụy vương vốn không coi một tuần kiêu nhỏ nhoi là cái thá gì, thêm vào đó Dương Thần còn cố ý khuyên can hoàng thượng bởi vậy vương gia mới nhất thời phần nộ, không suy nghĩ trước sau, ông ta cũng không lường được hoàng thượng lại biết chuyện này.”

“Ý huynh là sau đó hoàng thượng đã biết.”

“Đúng vậy.”

“Sao có thể? Mặc dù xử phạt đại thần, Ngụy vương đích thực đã vượt quá quyền hạn, nhưng việc này ai dám đi mách lẻo với hoàng thượng.

Dương Thần đắc tội với Ngụy vương, vì thể diện chắc chắn sẽ không đi cáo trạng với hoàng thượng.”

Ứng Lâm cười nhạt, “Lẽ ra sự việc sẽ là như vậy, nhưng khéo sao giữa lúc phạt đánh thì hoàng thượng xuất hiện tại phủ quan, mà đáng ra phải đang đi tuần ngoài doanh trại mới đúng. Chứng kiến Ngụy vương phạt đánh quan viên, mặc dù trước mặt mọi người hoàng thượng không nói gì nhưng sắc diện thì rất khó coi, nhìn xong quay mình bỏ đi. Ngụy vương tự biết đuối lý, vội đuổi theo giải thích và thỉnh tội. Hoàng thượng tuyệt nhiên không hề trách cứ, càng khiến lão vương gia bất an.”

“Sau đó thế nào?”

“Ngày thứ ba sau sự việc Ngụy vương tự ý trách phạt quan viên, hoàng thượng đột nhiên hạ chỉ, nói Thanh Ích hầu trước khi tiến cử không tra xét kỹ nhưng hoàn toàn không liên quan đến việc hành thích, bởi vậy không thu hồi đất phong, không lột tước vị, lệnh cho quay về cai trị Thanh Châu, lo liệu quân nhu. Thanh Ích quân không có gì thay đổi, chọn một vị chủ tướng khác, nằm dưới sự quản chế của hoàng đế. Chỉ dụ được ban ra, không chỉ Thanh Ích hầu cảm tạ ơn huệ của hoàng thượng, ngay cả Thanh Ích quân nghe tin được quy về dưới tay hoàng đế cũng vui mừng khôn xiết. Ngụy vương gia vừa qua mặt hoàng thượng, lại không tìm được lý do chính đáng, kiến nghị Lâm Châu quân tiếp quản Thanh Ích quân tự nhiên sẽ bị dập tắt.” Ứng Lâm tấm tắc khen, lại khẳng định thêm, “Quả nhiên không hổ là thiên tử, một khi đã hành sự thì không để lại kẽ hở nào.”

“Đừng chỉ biết khâm phục người,” Trịnh Lâm vỗ vai y, “Sắp xuất chinh đến nơi rồi, ba mươi một châu phủ phương nam không dễ gì nuốt gọn, chúng ta là tướng lĩnh, thể diện chỉ có thể giành lấy trên chiến trường, huynh tuyệt đối không được khinh địch.”

Ứng Lâm cười lớn, đang định nói thêm thì thị vệ đến bẩm báo hoàng thượng cho gọi có việc gấp, hai người đều không biết việc gì, vội vàng thay y phục rào bước đến Càn Chính điện. Vừa bước vào cửa thì thấy các vị hầu tướng đều đã được triệu đến, đứng gọn một chỗ, không khí có vẻ căng thẳng.

Thì ra cách đây hai canh giờ, Dương Thù nhận được một tin từ phương nam truyền đến.

Xương Tiên Quan thất thủ, khắp các châu ở phương nam không khỏi dao động. Mặc dù hai mươi vạn quân chủ lực Hịch Ninh quân còn đang nằm trong tay Mạnh thị nên không dám khinh suất hành động, nhưng một số châu phủ khi chấp hành lệnh triệu hồi từ phía kinh thành, thái độ đã có chút hời hợt. Trước tình hình này, gần đây Mạnh Thích Thanh đã ra một “thánh chỉ”, đại ý như sau: Vương sư giả danh ngang ngược tàn ác, các châu tại phương nam cần đồng tâm hiệp lực ngăn chặn phản quân. Vào ngày đại nghiệp thành công, Dương thị vương thất nguyện ý thay đổi chính quyền. Các phủ quân trong lãnh thổ do mình cai quản được độc lập chính quyền, đúc tiền và bổ nhiệm quan viên, chỉ cần mỗi năm cống nạp cho triều đình, cung phụng thiên tử, tôn kính vương thất và quốc sư, giữ gìn thái miếu của hoàng gia và thống nhất niên hiệu của Đại Uyên.

Chiêu này của Mạnh Thích Thanh vô cùng thâm độc, trong lòng lão biết rõ nếu tiếp tục duy trì, một khi Hịch Ninh quân thất bại lão sẽ chết không có chỗ chôn. Chỉ bằng của người phúc ta, lấy việc phân chia vương quyền làm mỗi nhữ, nếu may mắn thì lão vẫn còn hy vọng lật ngược tình thế. Mặc dù trước mắt việc này như không tưởng, nhưng được hưởng quyền uy như quân vương đích thực trong một giang sơn nhỏ là miếng mồi hấp dẫn, hơn thế những châu phủ có đất phong càng rộng, thực lực càng mạnh sẽ càng dễ dàng bị mê hoặc. Nếu những châu phủ lớn vì miếng mồi này mà chống lại Vương sư thì những châu phủ nhỏ dù có mưu tính khác, e rằng cũng không dám tùy tiện.

Ban đầu khi vừa nhìn thấy “thánh chỉ” giả, Dương Thù giận đến sôi máu, nộ khí xung thiên, may mà lúc đó Ứng Sùng Ưu đang ở bên cạnh, nghĩ cách xoa dịu. Hai người quan sát địa đồ một hồi, tìm ra những châu phủ lớn có khả năng phục tùng Mạnh thị, phát hiện ra những châu phủ này một khi liên kết lại với nhau, cộng thêm sự giúp sức từ những châu phủ nhỏ nữa thì có thể thành lập ít nhất ba tuyến phòng thủ. Nếu từng tuyến phòng thủ này đều lần lượt chống lại Vương sư, bảo vệ kinh thành thì tình thế sẽ không mấy khả quan. Bởi vậy lập tức triệu tập thân tử, trung cầu ý kiến.

Điều khiến Dương Thù cảm thấy được an ủi phần nào là sau khi các trọng thần thấy đạo “thánh chỉ” giả, ai nấy đều phần nộ, chưa cần biết có bao nhiêu người thật lòng, bao nhiêu người giả dối, nhưng nghe được những lời chửi rủa Mạnh Thích Thanh, hoàng đế đã thoải mái, bình tĩnh hơn một chút. Làm thế nào để đối phó với sự thay đổi này, hắn cũng đã âm thầm quyết định, chỉ là chưa nói ra, muốn nghe suy nghĩ của từng người có mặt tại đây trước.

Sau một hồi thảo luận, quần thần nghị triều đề xuất hai ý kiến.

Phe bảo thủ gồm các lão thần và phủ hầu chủ trương hoãn nam chinh, quan sát tình hình thêm một thời gian nữa. Phe cấp tiến do Trịnh Lân dẫn đầu lại kiên nghị vẫn tiến hành theo kế hoạch, tránh ảnh hưởng đến sĩ khí. Hai bên tranh cãi kịch liệt, bên nào cũng bảo vệ ý kiến của mình, không ai chịu nhường ai. Một bên dày dặn kinh nghiệm, một bên vừa lập được nhiều chiến công, nhất thời không thể nói rõ bên nào chiếm thượng phong.

Trong lúc Dương Thù đang chăm chú lắng nghe ý kiến từ hai phía, thì một lời ám chỉ của Lâm Châu quân đã khiến không khí của buổi nghị triều đột ngột thay đổi.

“Trịnh đại tướng quân kích động đề ra chủ trương thiếu cân nhắc như vậy, rốt cuộc trong thâm tâm muốn bệ hạ thắng hay nhanh chóng thất bại đây?”

May mà Trịnh Lân vốn là người ôn hòa, nghe xong câu nói ác ý này cũng chỉ tỏ ra không vui cho lắm, nhún mày đáp, “Mọi người đều một lòng trung thành với thánh thượng, châu hầu nói vậy là có ý gì?”

Lâm Châu quân cười nhạt, “Lòng người có trời đất chứng giám, nếu đại tướng quân là người quang minh lỗi lạc thì hà tất để tâm đến lời của ta.”

Trịnh Lân chưa kịp phản bác thì Dương Thù đã cau mày, “Lâm Châu quân, có gì hãy nói rõ ràng, không cần phải ám chỉ như vậy.”

“Vâng thưa bệ hạ.” Lâm Châu quân vội khom mình tạ tội, liếc nhìn Trịnh Lân, bước lên trước một bước, “Việc này thần định đợi tan triều sẽ tiến cung mật báo, không ngờ Trịnh đại tướng quân lại muốn nhiều loạn triều cương, thần không còn cách nào khác, đành trút hết ra vậy.”

Dương Thù thâm linh cảm được điều bất thường, nhưng vẻ mặt vẫn không thay đổi, giọng điềm đạm, “Nói đi.”

“Vâng... Thần được Ngụy vương giao phó phụ trách an ninh xung quanh Bình Thành, hai mươi ngày trước đã bắt được một tên gian tế đến từ phía nam. Sau một hồi tra khảo nghiêm khắc, người đó khai nhận là do Mạnh Thích Thanh phái đến để đưa thư cho hai nhân vật quan trọng ở Bình Thành.” Lâm Châu quân nói đến đây, cố ý dừng lại một lúc, quan sát phản ứng của Dương Thù rồi mới tiếp tục, “Nhưng lúc bắt được người này, trên người gã chỉ còn một bức thư. Bức thư này do đích thân Mạnh Thích Thanh viết cho Cẩn Châu hầu...”

Cẩn Châu hầu đang đứng trong đám thần nghị triều không khỏi giật mình sợ hãi, hoảng hốt bước ra quý xuống thanh minh, “Bệ hạ minh xét, thần chưa từng...”

“Châu hầu không cần hoảng sợ, thư vẫn còn ở đây cho thấy vẫn chưa đến tay người, đây chỉ là ý nguyền của Mạnh Thích Thanh mà thôi.” Lâm Châu quân thản nhiên nói.

Tuy nói như vậy nhưng bị Mạnh Thích Thanh chọn là đối tượng để dụ làm phản không phải việc tốt đẹp gì. Cẩn Châu hầu sốt sắng quá, mặt mũi đỏ bừng, chỉ thiên chỉ địa thề một lòng trung thành với hoàng đế.

“Cẩn Châu hầu có tài cai trị, lại anh dũng thiện chiến, là cánh tay đắc lực của trẫm, Mạnh Thích Thanh lo sợ cũng không phải điều khó hiểu,” Dương Thù nhẹ nhàng an ủi, “Trẫm tin ái khanh quyết không hai lòng.”

Nghe hoàng đế nói vậy, Cẩn Châu hầu mới thở phào nhẹ nhõm, lau những giọt mồ hôi lã trên trán, “Lâm Châu hầu, người nói tiếp đi.”

“Vâng. Bệ hạ thử nghĩ xem, mục đích của tên gian tặc là hai người, nhưng trên người lại chỉ có một bức thư, điều này cho thấy có một người đã nhận được bức thư Mạnh Thích Thanh dụ dỗ làm phản...”

“Bệ hạ!”

Trịnh Lâm tiến lên trước vài bước, vừa định mở miệng thì bị Dương Thù xua tay ngăn lại, “Khoan hẵng, cứ để Lâm Châu hầu nói hết.”

“Vâng...”

Lâm Châu quân cười khẩy, “Tên gian tặc đó khai nhận, sau khi vào thành, người gã tìm đến đầu tiên là Trịnh đại tướng quân. Đưa thư cho đại tướng quân xong, đại tướng quân không hề làm khó gã, ngược lại còn để gã yên ổn rút khỏi doanh trại.”

“Bệ hạ,” Trịnh Lâm không chờ đợi thêm được nữa liền cắt ngang. “Thần thừa nhận có việc này, nhưng lúc đó gã nói là thư của người nhà dưới quê gửi đến nên thần mới cho người dẫn vào. Bởi quân vụ trăm công ngàn việc, nửa ngày sau thần mới có thời gian xem, xem xong thần lập tức hạ lệnh truy bắt kẻ đưa thư, nhưng lúc này đã quá muộn, đành tay không trở về...”

“Cho dù không bắt được người đưa thư, nhưng khi nhận được một bức thư dụ làm phản, nếu đại tướng quân không có suy nghĩ khác thì phải lập tức bẩm báo thánh thượng, người giấu không báo lên là có ý gì.” Lâm Châu quân truy hỏi.

Trịnh Lâm vẫn nhìn thẳng vào Dương Thù, tiếp tục thanh minh, “Thần không hề che giấu việc này, càng không hề cố tình không bẩm tấu với bệ hạ. Lúc đó cũng đã muộn, thần không dám làm phiền bệ hạ nghỉ ngơi, nên không trực tiếp đến gặp người mà đưa bức thư vào bản tấu cơ mật, giao cho phòng nội trực chuyên cho bệ hạ.”

Dương Thù nhướng mày nhìn Ứng Sùng Ưu, Ứng Sùng Ưu âm thầm rút khỏi đại điện.

“Bệ hạ...” Trịnh Lâm nhìn phản ứng của Dương Thù, mặt mày trắng bệch, “Lẽ nào bệ hạ... chưa từng nhìn thấy bản tấu của thần.”

“Thì ra đại tướng quân đã bẩm báo lên bệ hạ,” Lâm Châu quân tối sầm mặt, “Vậy hãy coi như ta đã lấy lòng dạ tiểu nhân để đo lòng quân tử, thực xin lỗi.”

“Bệ hạ.” Trịnh Lâm chỉ cảm thấy chân tay lạnh buốt như đóng băng, tiếp tục gọi.

Dương Thù trầm ngâm một hồi, đợi Ứng Sùng Ưu quay lại mới chậm rãi nói, “Trẫm... không có ấn tượng gì với bản tấu đó.”

“Trịnh đại tướng quân, có nhớ bản mật cáo đó được đưa đến phòng trực vào hôm nào không?” Ứng Sùng Ưu bình tĩnh hỏi.

“Đây là chuyện lớn nên ta vẫn còn nhớ rõ ràng, là ngày hai mươi sáu tháng Giêng.”

Ứng Sùng Ưu cúi đầu lật tìm trên quyển ghi chép chàng vừa mang đến, thở dài, “Nhưng trong bản ghi chép của ngày đó không ghi lại bất cứ bản tấu nào của tướng quân.”

“Sao có thể như vậy, chính tay ta giao cho Phong tham chính, hôm đó hình như là ngày trực của gã.” Trịnh Lâm sốt sắng.

Tham chính nghe nhắc đến mình vội bước ra, “Hồi bẩm bệ hạ, ngày hai mươi sáu tháng Giêng đích thực là ngày trực của thần, nhưng đã qua lâu lắm rồi, thần không thể nhớ được có những vị đại thần nào đã dâng tấu, nhưng thần có thể bảo đảm, mỗi bản tấu đều được ghi chép lại cụ thể, không thể xảy ra sai sót.”

“Trịnh đại tướng quân, sau khi đặt bản tấu vào, người có nhìn thấy Phong đại nhân ghi chép lại không?” Ứng Sùng Ưu hỏi.

“Hôm đó việc quân bận bịu, ta không để ý đến việc này, sau khi đưa bản tấu cho Phong tham chính liền rời đi ngay...”

“Tự ý bỏ bản tấu của đại thần là tội chết, thần tuyệt đối không dám lộng hành,” Phong Thượng quỳ dưới đất, lớn tiếng, “Thần không dám nói những lời của đại tướng quân là giả, nhưng thần dám bảo đảm mỗi bản tấu đều được ghi lại rõ ràng trên quyển ghi chép! Mong bệ hạ minh xét!”

“Trịnh đại tướng quân,” Ngụy vương đứng quan sát một hồi, bấy giờ mới lên tiếng, “Thánh thượng là người nhân hậu, trước giờ tội chưa từng để tình cảm xen vào, nếu quả thật tướng quân nhất thời lơ đãng, quên bẩm báo lên, bệ hạ cũng sẽ không phạt nặng, việc gì phải tìm mọi cách bao biện.”

Trịnh Lân cảm thấy trăm miệng khó giải thích, nhưng cũng không thể câm lặng trước lời bắt bẻ của Ngụy vương, chỉ còn cách lặp lại lần nữa, “Vương gia xin hãy tin tưởng mặt tướng, thư của Mạnh Thích Thanh mặt tướng quả thật đã mật tấu lên thánh thượng, xảy ra sai sót ở đâu, mặt tướng thật tình không rõ...”

“Trịnh khanh,” Dương Thù suy nghĩ rất lung, nhưng vẻ mặt vẫn tỏ ra nghiêm khắc lạnh lùng, “Ngày người giao bản tấu đó, có ai làm chứng?”

Trịnh Lân nhíu chặt mày, trả lời, “Lúc đó đã muộn, thần không nhìn thấy ai khác...”

“Trịnh đại tướng quân, hãy nghĩ cho kỹ,” Ứng Sùng Ưu tin Trịnh Lân là người trong sạch, trong lòng chàng cũng không khỏi lo lắng, “Có người nào biết tướng quân đến phòng trực để dâng tấu không?”

“Ngoài các cận vệ thì không còn ai khác.”

Ứng Sùng Ưu trầm chán nản, quay sang nhìn Dương Thù, ánh mắt hai người giao nhau. Mặc dù bên ngoài cả hai đều không để lộ gì nhưng thực chất trong lòng đã cảm thấy tiến thoái lưỡng nan.

Việc nhận được thư dụ làm phản, che giấu không bẩm báo được coi như phản nghịch, điều này đã trở thành thông lệ. Nhưng đối với người như Trịnh tướng quân, Dương Thù hoàn toàn tin tưởng, thấy tình hình trước mắt bất lợi, hấn nhất thời do dự, khó lòng định đoạt.

Giữa lúc tất cả chìm vào yên lặng thì phía dưới vang lên một giọng nói trong trẻo, “Bệ hạ, thần có thể làm chứng cho Trịnh tướng quân.”

“Tần khanh,” Dương Thù không khỏi bất ngờ, nhìn chằm chằm vào vị tiểu tướng trẻ tuổi đang sải bước lại gần hành lễ, “Người làm chứng như thế nào?”

“Hồi bẩm bệ hạ, tối ngày hai mươi sáu tháng Giêng, thần tận mắt nhìn thấy Trịnh đại tướng quân bước vào phòng trực, giao một bản tấu được phong bằng sáp ong cho Phong tham chính.”

“Vậy tại sao Trịnh Lân không nhìn thấy người?”

“Bởi vì lúc đó thần... đang nấp ở phía sau hòn giả sơn bên ngoài...”

“Tại sao phải nấp?”

Tần Ký Anh đỏ mặt, “Thần là thuộc hạ của đại tướng quân, nếu gặp mặt thì buộc phải hành lễ. Thần trước nay không hòa hợp với đại tướng quân, toàn quân trên dưới đều biết, vì không muốn hành lễ nên thần đã núp phía sau hòn giả sơn, đợi tướng quân đi khỏi mới bước ra.”

Sau lần so tài thất bại trước mặt quân vương, Tần Ký Anh luôn hung hăng bắt phục trước Trịnh Lâm, việc này không chỉ toàn quân mà toàn bộ Bình Thành đều biết, nghe gã nói như vậy mọi người đều không thấy gương ép.

“Đã muộn như vậy, ngươi đến phòng nội trực làm gì?”

“Ban ngày thần bận rộn luyện binh, tối mới có thời gian đi dâng tấu.”

“Ngươi cũng đi dâng tấu? Vậy ngươi dâng tấu vì việc gì?”

Tần Ký Anh cúi đầu, hạ giọng, “Thần dâng tấu muốn bệ hạ ân chuẩn cho thần rời Diêm Linh quân...”

Trịnh Lâm nghe thấy vậy, mặt biến sắc, kinh ngạc quay sang nhìn Tần Ký Anh.

“Việc xảy ra đã lâu, sao ngươi dám khẳng định hôm đó là ngày hai mươi sáu tháng Giêng.”

“Hồi bẩm bệ hạ, hôm đó là sinh nhật của thần, bởi vậy thần không thể nào nhầm lẫn được.” Tần Ký Anh kiên định đáp.

“Ừm.” Dương Thù gật đầu, liếc mắt nhìn Ứng Sùng Ưu.

“Phong đại nhân, việc Tần tướng quân dâng tấu, ngươi có chút ấn tượng gì không?” Ứng Sùng Ưu bước đến trước mặt Phong Thượng, người đang quỳ phục dưới đất, ngữ điệu ôn hòa.

“Điều này... ti chức có chút ấn tượng... Bởi cùng lúc nhậm chức ở Bình Thành nên có nhớ sinh nhật của Tần Ký Anh. Hôm đó, ti chức và Tần tướng quân còn nói chuyện với nhau, ti chức còn mời tướng quân vào phòng trực uống một ly rượu cho ấm bụng...”

“Nhưng Phong đại nhân, trên bản ghi chép cũng không hề ghi lại bản tấu của Tần Ký Anh, phải chăng sau khi uống rượu với tướng quân, ngươi đã quên ghi chép lại.”

“Tuyệt đối không thể!” Phong Thượng sợ tái mặt, “Sau khi Tần tướng quân rời đi, ti chức đã ghi chép lại từng bản tấu của ngày hôm đó, không thể sai sót!”

“Bệ hạ,” Ứng Sùng Ưu quay lại bẩm cáo, “Theo vi thần, có người đã xé mất một trang trên sổ ghi chép, làm thất thoát khoảng bảy bản tấu chương, trong đó có hai bản liền nhau của Trịnh đại tướng quân và Tần tướng quân. Thần thân là học sĩ, không làm tròn trách nhiệm dẫn đến việc thất thoát lớn như vậy, thần nhất định sẽ tra xét kỹ càng, nghiêm khắc chính đốn. Tội lỗi của ngày hôm nay, thỉnh bệ hạ trừng phạt.”

“Không liên quan đến ngươi,” Dương Thù điềm đạm nói, “Lui xuống điều tra là được.”

Việc này đến đây kết thúc, những quan viên có mặt đều hiểu Trịnh Lâm đã được rửa sạch tội danh. Sắc mặt Lâm Châu quân lúc đỏ lúc trắng, gương ngừng lui về vị trí của mình, cũng không dám nói thêm gì nữa. Dương Thù không tiếp tục truy cứu, uy nghiêm đứng dậy, bước ra trước thềm, giọng dứt khoát, “Buổi nghị triều hôm nay, trẫm đã có quyết định. Việc nam chinh chuẩn bị từ lâu, một biến đổi nhỏ không đủ để thay đổi quyết định lớn. Ngày xuất chinh và lộ trình đã được định vẫn không có gì thay đổi. Bốn đội quân Vương sư dựa vào tình hình cụ thể để điều chỉnh chiến lược, ba ngày sau báo cáo cho trẫm.”

“Tuân chỉ!” Trong điện đồng loạt hô vang.

“Bãi triều.”

Quân thân cùng quỳ xuống hành lễ, đợi Dương Thù rời đi mới lần lượt đứng dậy.

Hai huynh đệ Ứng Sùng Ưu và Ứng Lâm lo lắng Trịnh Lâm vẫn không phục nên đã cố tình cùng xuất cung, vừa đi vừa nói chuyện phiếm, mượn có an ủi đồng liêu.

Trịnh Lâm hiểu rõ ý tốt của hai người, cũng mỉm cười đáp lại, nhưng ánh mắt đột nhiên chuyển hướng, dõi theo bóng dáng Tần Ký Anh đơn độc rời đi, bắt giác trong lòng có chút xao động.

Ứng Lâm nhìn theo ánh mắt y, nhún vai khuyên giải, “Thôi bỏ đi, dựa vào hành động trọng nghĩa hôm nay, gã muốn đi thì cứ để cho gã đi, nói cho cùng Diệm Linh quân của chúng ta cũng không thiếu một người như gã.”

Trịnh Lâm rùng mình, đột nhiên dừng bước.

“Sao vậy.” Ứng Lâm không hiểu ra sao, liền dừng lại theo, “Sao lại dừng lại.”

Chủ soái Diệm Linh quân định thần lại, ngang đầu cười, vỗ vai phó soái, “Chuyện này không được, trước khi gã học được cách khống chế bản tính nóng nảy thì ta sẽ không dễ dàng ký vào lệnh điều chuyển.”

“Này,” Ứng Lâm hơi cúi xuống, “Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, trời sinh gã nóng vội, huynh còn phí sức làm gì.”

“Thân làm chủ soái, tất nhiên ta phải dạy bảo thuộc hạ cho thật tốt, Tần Ký Anh cũng không ngoại lệ.”

“Nhưng mà...”

Ứng Lâm còn muốn nói thêm, bờ vai đã bị nắm chặt, ngoái đầu lại liền bắt gặp ánh mắt Ứng Sùng Ưu.

“Đệ cảm thấy những lời đại tướng quân nói đều có lý, đặc biệt sau khi làm chứng trước đại điện, đệ thấy đề Tần Ký Anh tiếp tục ở lại Diêm Linh quân mới là quyết định tốt nhất cho gã.” Vị học sĩ thông minh nhạy bén túm chặt cánh tay của đường huynh, mỉm cười.

Ngày hai mươi tháng Ba, năm Trùng Hy thứ mười bảy, theo đúng kế hoạch đã định, Vương sư rời khỏi Xương Tiên Quan. Bình Thành quân tiên phong dẫn đầu, Diêm Linh quân và Thanh Ích quân đi giữa hộ giá, Tế Châu quân theo sau, chính thức bắt đầu cuộc chinh phạt phương nam.

Mạnh Thích Thanh lệnh cho ba châu phủ là Li Châu, Vị Châu, Hàn Châu liên thủ thành một phòng tuyến, cử mười vạn Hịch Ninh quân tinh nhuệ ứng chiến.

Lần đầu tiên hai bên giáp mặt ở bờ sông Phần Thủy, Hịch Ninh quân rút lui, thiếu hầu Ngụy Duật Bình thống lĩnh Bình Thành quân vượt sông đuổi theo, gần một vạn tướng sĩ bị Hịch Ninh quân bao vây, Diêm Linh quân cử ba ngàn người ngựa lên giải vây. Bình Thành quân quyết rửa nhục, chinh đốn quân đội tiếp tục nghênh chiến, hai bên bắt phân thắng bại. Từ tháng Ba đến tháng Sáu, chiến sự giằng co, tốc độ tiến triển chậm chạp.

Trong lúc Ngụy vương sốt sắng, Dương Thù đã ngầm điều động Tế Châu quân ở hậu điện âm thầm xuất binh trong đêm, tiếp cận Hịch Ninh quân, sau đó lệnh cho Bình Thành quân di chuyển về phía tây áp sát Li Châu, toàn bộ Diêm Linh quân lấy kỵ binh nghênh chiến, phân tán lực lượng Hịch Ninh quân. Ba ngàn Hịch Ninh quân đã rơi vào lưới của Tế Châu quân. Tiếp đó đề Bình Thành quân vờ xông đến cùng bao vây, sau khi rút lui ba mươi dặm thì đột ngột quay lại phản công, nhân lúc trời tối tấn công thành Li Châu, nắm gọn thành trong tay. Chỉ tiếc trong Hịch Ninh quân bị Tế Châu quân bao vây có một vị tướng quân mưu lược hơn người, lập mưu để lại dấu vết hành quân giả, cộng với sự am hiểu địa hình nhanh chóng đưa quân vượt qua một hẻm núi, thoát khỏi vòng vây, chạy đến thành Vị Châu.

Vương sư mặc dù không hẳn đã toàn thắng, nhưng cũng đã giành được một thành trì để đặt chân, các đội quân đều có chút công lao. Toàn quân tiến vào thành Li Châu, chinh đốn đội hình.

Lúc này, phía Bình Thành đưa đến một tin cấp báo, nói Ngụy quý phi đã mang long thai ba tháng, thai tượng đã ổn định nên giờ mới dám bẩm báo.

Dương Thù tuy mừng rỡ, ban thưởng quần thần nhưng không hề có ý quay về thăm Ngụy phi.

Mười ngày sau, Vương sư lại giương cờ trống, cử ba ngàn binh ở lại cố thủ Li Châu. Toàn quân khí thế tựa rồng, thẳng tiến Vị Châu.

Những đóm lửa rực cháy lẫn trong tiếng móng ngựa dồn dập, càng đốt lửa càng cháy mạnh.

Diệm Linh quân dũng mãnh quật cường, Thanh Ích quân nhanh nhẹn linh hoạt, Tế Châu quân điềm tĩnh ổn định, Bình Thành quân sức đánh bền bỉ, nhờ tài quân sự ngày càng tỏa sáng của Dương Thù, bốn đội quân Vương sư không ngừng tung hoành ngang dọc, khiến cho các tuyến phòng thủ Mạnh Thích Thanh dốc sức dựng lên nhờ những lời hứa hẹn đều lần lượt bị phá vỡ.

Đến cuối năm Trùng Hy thứ mười bảy, toàn quân trên dưới đều vững một lòng tin, với khí thế như vậy, có khả năng trong mùa xuân tới, đế đô sẽ được treo vương kỳ.

Lúc đó không ai có thể ngờ, trước khi mùa xuân kỳ vọng ấy đến, Vương sư đã gặp phải Nguy hiểm lớn nhất trong hai năm khởi binh. Giống như con dao của thích khách năm nào, chỉ kém chút nữa đã đâm thủng cổ họng Dương Thù.